

דף כו:

עין משפט ב. חו"מ סימן רפז פעיף יז

יז. יט. כל זמן שהיא אצלו חייב לטפל בה שלא תפסד^א ולהשביחה כגון לגזוז הצאן ואפי' בדבר מועט חייב לעשותו.

עין משפט ג. יו"ד סימן שא פעיף ו

יח. ז. תופרי כסות תופרים כדרכם^ד ובלבד שלא יתכוונו בימות החמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים. והצנועין תופרין בארץ.

יט. ח. ה"ה מוכרי כסות מוכרין כדרכן ובלבד שלא יתכוונו בימות החמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים, והצנועין מפשילין הכסות במקל.

הגה: יש מתירין אפי' ללבוש כלאים כל שאינו מכוין להנאתו, כגון להעביר בו המכס או לובשו כדי להראות מידתן למוכרן.

עין משפט ד. יו"ד סימן קמב פעיף ד

ה. ה. נטל מהע"ז עצים אסורים בהנאה והסיק בהם התנור בין חדש בין ישן צריך לצננו ואח"כ יחמם אותו בעצים של היתר^ה.

ג. ונלמד מהפסוק "והשבות לו" ודרשו ראה האיך תשיבנו לו. סמ"ע ס"ק י"ח.

ד. ממשנה ב' פ"ט דכלאים, ואע"פ שבשעת התפירה הבגד יושב על ברכיו כדרך התופרים מותר כיון שאין מתכוין, וצ"ל דלגנוב המכס הגם שאינו מתכוין מ"מ יש לו הנאה בלבישה דאם לא ילבש הבגד יחייבו אותו במכס משא"כ במכירה דאין המכירה תלוי' בזה. ט"ז ס"ק ז'.

ה. שם במשנה, וברייתא בפסחים כ"ז ומוקי לה כרבנן, והרי"ף והרא"ש. ובחדש מותר אח"כ ע"י עצי היתר דאז הוי זה וזה גורם ומותר, וכתבו התוס' דאע"ג דזה וזה גורם אסור לכתחילה, כאן כיון שאין לו תקנה אלא בנתיצת כל התנור שעיקרו של התנור עצמו היתר הוי כדיעבד. ומ"מ בחדש שמותר כשהסיק אותו אח"כ בעצי היתר היינו דוקא כשנותן עצים בתחילה אבל אסור לתת שם פת ואח"כ יסיקהו. ש"ך ס"ק י'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

ה. ו. אם לא צינן אותו ואפה בו את הפת הרי זה אסור בהנאה דיש שבח עצי האיסור בפת^י.

הגה: ודוקא בעוד שהאבוקה כנגדו.

ה. ז. נתערבה פת זו באחרות יוליך דמי אותה הפת לים המלח^ז ושאר הככרות מותרים^ח.

ה. ח. גרף את כל האש ואח"כ בישל או אפה בחום התנור הרי זה מותר^ט שהרי עצי האיסור הלכו להם ואינם.

ו. מברייאת שם וכרכי, וכתב הש"ך בס"ק י' דמשמע אפי' בישן מיירי וא"כ ע"כ כשהאבוקה כנגדו וכמו שכתב הרמ"א, דאם ע"ג גחלים או ע"י חומו של תנור הרי כתב בסמוך דמותר ואחר כך חזר וכתב דבע"ז חמיר מערלה ואסור גם בחומו של תנור ולא צריך אבוקה נגדו גם בישן, וכך הסכים הט"ז.

ודין שבח עצי איסור בפת אמרינן רק בעצי איסור, אבל בעצי היתר לא אמרינן והוא מתוס' וראיה ממבשל בשבת בשוגג שמותר ויאכל ואמאי והרי שבח עצי מוקצה בתבשיל אלא דלא אמרינן כן בעצי היתר.

ז. משמע דאם לא נתערבה עדיין לא מהני הולכת דמיה של הע"ז לים המלח, מ"מ כתב הש"ך דמהני ויש להתיר למכור לעכו"ם כשיחתוך הכיכר שאין בחתיכות אח"כ שימכרנם לישראל אחר.

ח. ואפי' באכילה ולא רק בהנאה ולא דמי ליי"נ דאסור הנותר בשתייה שנאסר משום מגע עכו"ם אבל פת בשביל שנאפה בדבר האסור לא נאסר אלא שלא יהנה מזה וכיון שהולך לים המלח יותר אין לו שום הנאה מע"ז וע"כ מותר גם באכילה. ועיין ביאורי הגר"א אות ט'.

ט. ואפי' בתנור חדש, כך משמע מלשון השו"ע, אבל הש"ך חולק וס"ל דדוקא ערלה שגחליה ואפרה מותר שאני, אבל בעצי אליל שגחליה ואפרה אסור איך יהיה מותר בכישל ע"ג גחלים בתנור חדש הרי כולו גורם דאיסורא הוא ועצי האיסור עדיין לא הלכו להם והלכה היא דגחלת של ע"ז אסורה אפי' בדיעבד ודלא כהב"י דהתיר בדיעבד בזה, וכך הסכים הט"ז דלא כהמחבר. ותמה הש"ך בס"ק י' על מר"ן השו"ע דבסי' תמ"ה באו"ח לגבי חמץ פסק דאם בישל או אפה אותו הפת או התבשיל אסור בהנאה וכן הפחמין שלו אסורים בהנאה ושם בב"י אפי' בישל בגחלים עמומות ואפרו של חמץ ג"כ הפת והתבשיל אסורים, וכאן פסק דאם בישל ע"ג גחלים אפי' הן בוערות מותר ונשאר בצ"ע.

הגה: מה שאנו אומרים שיש שבה עצים בפת היינו בדבר שאסור בהנאה י' אבל אם אפה או בישל בדבר שאסור באכילה אפי' אבוקה כנגדו האוכל והפת מותרים.

עין משפט ה. יו"ד סימן קמב סעיף ו

ו. י. פת שבישלה ע"ג גחלים של עצי אלילים מותרת כיון שנעשו גחלים הלך להם איסורן אע"פ שהם בוערות.

עין משפט ו.ז. יו"ד סימן קמב סעיף ד
עיין לעיל עין משפט אות ד.

י. ממדכי פרק השוכר ותוספות בדף ס"ו ע"ב ד"ה אמר, ותוס' פסחים כ"ו ע"ב ד"ה חדש, וכ"כ הרא"ש בפ' כל הצלמים.

כ. והט"ז והש"ך חלקו על דין זה עיין בסעיף ד'. ועיין בפ"ת ס"ק ב' ובגאון ס"ק י"ב ונפלא.